

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 7. De Monachis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

solvi; sic enim jam olim lex antiqua (quæ in moralibus etiam
nunc observari debet) & Ecclesiastica quoque lex ordinavit.
Cui tamen dogmati se opponunt imprimis Wiclef, volens
decimas nullo jure deberi Sacerdotibus, sed puras esse eleē-
mosynas, ideoque malis Sacerdotibus omnino dandas non
esse. Deinde Fraticelli seu Pseudo-Apostoli, docentes, ne-
minem posse recipere decimas, nisi qui in paupertate more
Apostolorum viveret.

X. Nonum dogma est, non esse prohibitum Clericis, ut
certas possessiones habeant; alioqui enim frustra Concilia,
& Canones prohiberent bona Ecclesiastica abalienari. Unde
hæresis est Wiclefi putantis, non licere Clericis ejusmodi
possessiones habere.

XI. Decimum dogma est, Clericos in causis Ecclesia-
sticis Jure Divino exemptos esse, non tamen ab obligatione
legum civilium (si quidem Sacris Canonibus & officio Cle-
ricali non repugnent) quamvis etiam ob harum transgres-
sionem à Judice seculari puniri possint: bona verò ipsorum
tam Ecclesiastica, quàm secularia jure humano libera esse à
tributis Principum secularium (nisi alio titulo speciali ta-
ribus tributis obnoxia sint) quæ omnia tum ex Conciliis va-
riis, tum ex SS. Patrum testimoniis, tum ex Apostolorum ex-
emplo probat Bellarminus c. 28. Huic tamen dogmati con-
trarium docent Calvinus, Brentius & alii asserentes, Clericos
in omnibus, præterquam causis Ecclesiasticis, subiectos esse
debere Magistratui politico.

§. VII.

De Monachis.

I. Monachorum nomine hoc loco non tantum intelli-
guntur Monachi strictè accepti, qui soli vitæ contemplativæ
operam, ut Cassinenses, Carthusienses, & similes, sed
etiam alii Regulares & Religiosi, qui vel solam activam vi-
tam, vel simul etiam contemplativam profitentur, de quibus
sequuntur sequentia dogmata.

II. Primum dogma est, Monachatum non esse novum
dogma; cum, uti Bellarminus l. 2. c. 5. ostendit ex Cassia-
nensis collat. 18. cap. 5. & SS. Patribus, Cœnobitarum discipli-
na à

na à tempore prædicationis Apostolicæ inceptit; imò ipse ait, ipsi Apostoli fuerint primi Monachi Christiani, qui & votum continentia, obedientia, & communia habebant. Huic dogmati contrarium docet Philippus Melancthon à Bellarm. cit. c. 6.

III. Secundum dogma est, multa esse verè & prædicta Consilia Evangelica, sed præcipuè Continentiam, obedientiam, & Paupertatem, quæ nec sint præcepta, nec ferentia, sed DEO grata, & ab eo commendata. Ita enim S. Scriptura variis in locis, tum primæ v. Ecclesiæ extantum SS. Patrum testimonia probant. Qui doctrinæ contra inprimis est Hæresis Enkratitarum volentium, ut non salvari posse, qui cælibem vitam non duceret; aut, nisi abusus renunciaret, ut Pelagiani dicebant. Deinde hæresis viniani consilium continentia negantis, sicut Viginti paupertatis, & Lampertiani obedientia rejecerunt contra. Et tandem hæresis Lutheranorum & Calvinistarum contra Iesuo dicentium, non modò prohibita esse à DEO, sed consilia, sed etiam stulta & inania.

IV. Tertium dogma, prædicta consilia laudabilia, sed non firmari, & per eadem DEVM verè & propriè coluntur, exemplis S. Scripturæ, tum SS. Patrum testimonio, tum voci, quæ verè est actus Religionis, naturà probantur. Cui tamen dogmati contrarius est error Lutheri & Calvinianorum, quod vota de rebus non præceptis non possentur, sed colendum DEVM.

V. Quartum dogma est, ad vota obedientia, & paupertatis licitè admitti quæcumque ætatem, & bicrii usu præditam, uti testimonio S. Scripturæ Thimothei, & Joannis Baptistæ, tum SS. Patrum testimonio, tum consilio suo; tum S. Joannis Baptistæ exemplo; tum consilio SS. Patrum probari potest. Cui tamen dogmati contrarius est error Lutheri & Calvinianorum, quod vota non nisi ante septuagesimum annum quemquam admittendum esse.

VI. Quintum dogma est, Filios in vitis Parentum vota edere posse; si ad annos pubertatis pervenerint, & res sine illorum auxilio sustentare se possint; si enim casu licet Maritum eligere, cur non liceat DEVM

inquit S. Ambrosius. Contrariam tamen huic dogmati doctrinam tradidit Lutherus, Magdeburgenses & alii apud Bellarminum.

VII. Sextum dogma est, etiam Conjugatis licitum esse, continentiam ex consensu mutuo vovere. Uti exemplo B. Virginis & S. Josephi, pluriusque aliorum apud Bellarminum c. 37. cit. probatur. Contra hoc tamen dogma exurgit Petrus Martyr cum Magdeburgensibus asserens, S. Paulum tantum ad tempus ejusmodi continentiam 1. Cor. 7. concessisse.

VIII. Septimum dogma est, etiam Matrimonium ratum, & non consummatum per talia vota solvi; uti ex Concilio Tridentino Sess. 24. c. 6. & Jure Canonico habetur. Negant tamen ea dissolvi posse Erasmus, & Magdeburgenses, eo quod Matrimonium ratum sit verum Sacramentum, atque adeo indissolubile esse debeat.

IX. Octavum dogma est, Eremiticam vitam non modo licitam, sed etiam sanctam, perfectam, Deoque gratam esse; alioqui enim S. Scriptura Matth. 1. & Luc. 1. male S. Joannem Baptistam laudaret, & SS. Patres idem institutum commendarent, utpote per quod norunt, viros perfectissimos & miraculis clarissimos evasisse. Huic dogmati contradicunt Calvinus & Magdeburgenses negantes licitam esse hanc vitam, tum propter solitudinem, quam ex odio generis humani oriri putant: tum propter nimiam vitæ severitatem, quâ eos in se peccare, vitam abbreviando, periculisque sese exponendo, & stulto labore vexando censent.

X. Nonum dogma est, habitum quoque & tonsuram Monachorum licitam & laudabilem esse; cum & antiquissimus sit, & significationem admodum honestam & piam habeat, scilicet agendæ pœnitentiæ & contemptus Mundi, & spinæ coronæ Christi. Unde immeritò Calvinus & Magdeburgenses apud Bellarminum c. 40. habitum & tonsuram res superstitiosas, & S. Scripturæ, usuique purioris Ecclesiæ non conformes damnant.

XI. Decimum dogma est, laudabile esse, licitumque, Monachi labore proprio vivant vendentes opera sua; vel bonis communibus; vel ex bonis relictis aut donatis; vel mendicatione se sustentent; hos omnes quippe modos sustentendi

alendi tum multi Pontifices; tum continuus SS. PP. & aliorum
 lium sensus; tum multa miracula per ejusmodi Mendicantium
 patrata ostendunt. Contrarium tamen docent impudenter
 Messaliani sive Euchitæ negantes posse Religiosos se
 suo sustentare, sed potius debere in DEO confidere, & aliis
 laboribus vivere. Deinde Wiclefus & Calvinus volentes
 debere Regulares ex proprio labore vivere, atque ad
 posse licite mendicare, ne se periculo fame morientium
 nant, & legem Divinam ac humanam, quæ talem
 tatem voluntariam vetat, violent.

§. VIII.

De Laicis.

I. Per Laicos hoc loco nihil aliud intelligitur
 illi Homines, quibus nulla pars Ecclesiasticæ ac Spirituales
 functionis commendata est, de quibus sequentia
 proponit Catholica nostra fides.

II. Primum dogma est, licitum esse Christianis
 stratus gerere, & tribunalia, ac jus gladii possidere,
 testimoniis S. Scripturæ in utroque testamento;
 plis Sanctorum; tum ex fine Principatus, qui est
 defendere alios, colligitur; nec enim hic finis ob
 le possit, si quis Christianus seorsim vivere debet
 dogmati contrarius est error Anabaptistarum & Ther
 rum negantium tales Magistratus & judicia ullo
 tianis à Christo permessa esse.

III. Secundum dogma est, ejusmodi potestates
 impiis gratiâ DEI carentibus convenire posse; cum
 mentum Domini non sit gratia, sed natura; & ideo
 ra exempla afferri possint, quibus probetur, similem
 tem etiam impiis concessam fuisse. Contrarium
 gma tradiderunt Armacanus, Joan. Wiclef, & Jo
 fus volentes, præcipuum titulum Domini esse
 justitiam ac gratiam DEI.

IV. Tertium dogma est, posse Magistratum
 leges in conscientia obligantes; quia sicut Mag
 prium est leges condere juxta illud S. Scripturæ
 me Reges regnant, & Legum Conditores iustia